

Мария Илиева

Пастел

Безмълвна, нощта се отпуска
като младо момиче в очите ти...
Плахо рисувам те в мислите.
С четка от огън и болка.
Не искам в буря светкавици,
а искам дъжд да измие лицата ни.
Да промие – болезнени – раните.
Да измие обидата, цялата!
Нека вали! – над въглени парещи!
Нежна мъгла от обич изплетена
от моите пръсти с влюбена прежда.
Рисуват те крилата на гълъби
по бялото платно на съня ми...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10058>]